

Som jeg allerede har sagt, er det vigtigt med gode rammer for børn og forældre, og disse gode rammer vil regeringen gerne være med til at skaffe. Men der er altså også andre spillere på banen, ikke mindst børnefamilierne selv.

Som det er i dag, findes der faktisk allerede en lang række muligheder for at tilrettelægge arbejds- og familielivet, så tingene kommer til at hænge bedre sammen, og der bliver tid til børnene. Regeringens Børneudvalg, som der har været henvist til flere gange i dag, udgav allerede for 2 år siden pjecen »Tid til børn, tid til arbejde« med information og vejledning. Her peges der på en lang række muligheder, og med udgangspunkt i pjecen mener jeg faktisk, at børnefamilierne selv kan skabe en mere rimelig hverdag. Det handler jo også om at prioritere: Hvad vil familierne helst? Hvad er vigtigst for dem?

Er det karrieren? Er det et større forbrug, større forbrugsgoder, eller er det børnene? Det er nu meget svært at få det hele på en gang, og måske ville det være bedst for den enkelte familie i en prioriteringsovervejelse at vente lidt med nogle af de andre ting og til gengæld arbejde lidt mindre og på den måde tilgodese behovet for samvær i familien.

Når jeg nævner familiernes egen prioritering, er det, fordi den hører med i det samlede billede, og ikke fordi jeg ønsker at lægge hele ansvaret over på familierne. Regeringen står ved, at vi har lovet at komme med nogle konkrete forslag, men for mig at se er det først og fremmest vigtigt, at vi tilpasser regler og bestemmelser på en sådan måde, at de imødekommer de faktiske behov. Vi kunne med rette kritiseres for at ændre lovgivningen, hvis ikke vi havde sikret os, at ændringerne rent faktisk dækkede børnefamiliernes ønsker og behov og hang sammen med virksomhedernes muligheder for at tilpasse sig.

Det er også derfor, at redegørelsen lægger op til, at der skal ske en drøftelse med arbejdsmarkedets parter om, hvordan børnepasningsorloven kan gøres mere fleksibel, før der fremsættes forslag her i Folketinget. Jeg har godt hørt reaktionerne fra flere fremtrædende faglige folk fra fagbevægelsen. Redegørelsen er blevet kaldt historiens længste hjørnespark. Jeg har lidt svært ved at forholde mig til længden af hjørnespark; jeg mener, fodboldbaner er vel dimensioneret efter de internationalt gældende regler.

Jeg mener, at de, der sår tvivl om, hvorvidt regeringen vil noget konkret med dialogen med

arbejdsmarkedets parter, åbenbart er af den opfattelse, at de ikke har meget tillid til egne muligheder og til egne argumenter i forbindelse med de kommende drøftelser.

Jeg har lagt mærke til, at hovedorganisationerne reagerer meget positivt. LO og Dansk Arbejdsgiverforening kvitterer for invitationen til dialog. Jeg har allerede været i kontakt med hovedorganisationerne, og som en bemærkning til det med hjørnespark og syltekrukke kan jeg sige, at hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet og de kommunale organisationer indleder drøftelserne med regeringen allerede på fredag kl. 7.30 og kl. 7.30 af hensyn til daginstitutionernes åbningstider, ellers havde vi gerne startet før.

Jeg har lagt op til, at der skal være tale om helt åbne drøftelser, hvor i princippet alt kan komme til debat. Jeg har selvfølgelig gjort mig en hel del tanker om, hvad der gerne måtte komme ud af arbejdet, men jeg vil ikke lægge nogen begrænsninger på organisationernes kreativitet, så jeg har bedt om at få alle de ideer, visioner og indfald, som organisationerne overhovedet kan komme i tanker om. Lad os få dem frem, så tager vi en grundig drøftelse og får forhåbentlig sorteret i bunken af gode ideer, som vi skal arbejde videre med, således at jeg i efteråret kan præsentere konkrete forslag her i Folketinget.

Bemærkningen fra hr. Tom Behnke om, at parterne jo ikke kunne finde ud af at finde en forligsløsning her i foråret, mener jeg er irrelevant i denne sammenhæng. Vi taler om arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål, som det er vigtigt at få parternes syn på, og derfor bliver der tale om en meget reel og åben dialog med parterne. Jeg har så konstateret med glæde, at det finder langt de fleste partier er en hensigtsmæssig fremgangsmåde.

Med hensyn til ferie er det en selvfølge, at børn så vidt muligt holder ferie sammen med deres forældre. Det er efter min mening især arbejdsgiverens, men også samarbejdsudvalgenes ansvar, at børnefamiliernes særlige behov tilgodeses på området her. De fleste offentlige og private virksomheder, eller i hvert fald mange af dem, tager da også i ferieplanlægningen et udstrakt hensyn til børnefamiliernes særlige behov, men det gælder tilsyneladende ikke på alle arbejdspladser.

Derfor vil vi i den kommende folketingssamling fremsætte forslag om en ændring af ferieloven, hvor det henstilles til arbejdsgiverne at